

Maartje Wortel

Openheid

Een aantal jaar geleden werkte ik nog voor de christelijke thuiszorg bij een meneer van vijftachtig voor wie ik zijn overhemden streek, zijn bed opmaakte, de afwas deed, fotolijstjes en familiealbums afstofte en alle vertrekken in het huis stofzuigde. Op de eerste dag dat ik bij hem thuis kwam werken, vroeg hij wat mijn geloofsovertuiging was. "Ik weet niet wat ik geloof", zei ik. "Ik geloof niets."

Daar hadden we lange discussies over, maar altijd open en op een vriendschappelijke manier, altijd met begrip voor elkaar. Soms las hij mij wat voor uit de Bijbel en dan luisterde ik, terwijl ik van mijn thee dronk. We werden vrienden en dat zijn we nog steeds. Leef-tijd of geloofsovertuiging speelt daarbij geen rol. Dat ik een relatie onderhield met een meisje in plaats van met een jongen, vertelde ik hem niet omdat ik hem niet wilde 'choqueren'.

Ik dacht: wat heeft hij eraan als hij weet dat ik homoseksueel ben? En ik dacht ook: wat heb ik eraan als hij weet dat ik homoseksueel ben? Totdat de man een keer uit zichzelf over de kwestie begon. Hij zei (naar aanleiding van een of ander televisieprogramma) dat homoseksuelen de doodstraf verdienen. De blik in zijn ogen veranderde binnen een seconde, alsof hij iets afschuwelijks op zijn netvlies zag. Ik luisterde naar zijn woorden, nog steeds zei ik niets over mijn eigen ge-aardheid, ik probeerde alleen maar te begrijpen waarom hij op zo'n manier over homo-seksualiteit dacht, ik probeerde er zelfs begrip voor op te brengen en ik dacht ook aan de doodstraf in combinatie met zijn geloof en dat zo iets de bedoeling niet kon zijn.

Toen ik thuis kwam, voelde het alsof ik mezelf verloochend had, dus schreef ik hem een brief waarin ik hem de waarheid vertelde. Hoewel de man het nog steeds niet met 'mijn manier van leven' eens is, kwam er wel openheid en dat heeft onze band sterker gemaakt. Ik vertel dit allemaal omdat vandaag in de Amsterdamse grachten de canal parade plaatsvindt, wat zoals ieder jaar weer veel reden tot discussie geeft, iedereen heeft er een mening over. Vorig jaar tijdens de canal parade ontmoette ik een paar (lesbische) meisjes uit Turkije die de canal parade in Amsterdam maar een saaie bedoening vonden. "Jullie hebben niets om voor te strijden", zeiden ze, min of meer teleurgesteld.

"Het is gewoon een feest." Dat klopt, het is een feest, en dat is ook de reden waarom veel mensen de parade een achterlijke vertoning vinden. "Moet dat nou allemaal, die blote lijven op een boot? Jezelf met zoveel bombarie vertonen, al dat gedoe om niets?"

Hoewel ik ook beseft dat het gevaar bestaat dat je jezelf door je te presenteren als een groep (welke groep dan ook) juist buiten de (pluriforme) samenleving plaatst, zeg ik toch: "Ja, dat moet allemaal en: ja dat is nodig." Want hoewel het in Nederland in vergelijking met andere landen met de homo-eman-cipatie best goed gaat, moeten we altijd de 'gelijke' rechten blijven bewaken. En daar is openheid voor nodig, dan maar op een boot.